

STARA TEOLOGIJA

Otkupna Cijena

Plaćena za Grešnike

Jamči

Milenijsko Doba Obnove

*„Vremena obnove svega o čemu Bog govoraše od
davnine na usta svih svetih proroka svojih.” – Djela
3:19-21*

„Raspitajte se za drevne staze.” – Jeremija 6:16

UDRUŽENI ISTRAŽIVAČI BIBLIJE
Kneza Branimira 18
44010 Sisak
www.istrzivaciBiblijeuHrvatskoj.com

Pretisak 2025

**Otkupna Cijena
Plaćena za Grešnike
Jamči
Milenijsko Doba Obnove**

„Vremena obnove svega o čemu Bog govoraše od davnine na usta svih svetih proroka svojih.” – Djela 3:19-21

„Jer jedan je Bog, jedan je i posrednik između Boga i ljudi, čovjek – Krist Isus, koji sebe daje kao otkup za sve – svjedočanstvo u svoje vrijeme.” – 1. Timoteju 2:5-6

Drugom prilikom možemo razmotriti prvi dio ovog teksta, no ovom prigodom pozivam vašu pažnju na posljednji dio, koji objašnjava da je žrtva našeg Gospodina bila za cijelo čovječanstvo i da će u svoje vrijeme ova velika stvar biti obznanjena svim ljudima kako bi kroz tu činjenicu i spoznaju o njoj bili blagoslovljeni.

Kristove Doktrine

Možda bih ovdje trebao odvojiti trenutak da odgovorim na pitanje koje se, kako razumijem, često postavlja u vezi s mojim propovijedanjem, naime: Zašto pastor Russell posvećuje toliko više pažnje doktrinarnim pitanjima nego drugi svećenici? Zašto ne posvećuje više pažnje znanstvenim pitanjima, politici, moralnoj reformi i praktičnom životu? Moj odgovor je u riječima našeg Spasitelja: „Sve to pogani ištu” – sve su to svjetovne stvari, dok su doktrine Krista i apostola svojstvene kršćanima. Hinduisti, konfucijevci i muhamedanci imaju zajednički interes za svjetske poslove i moralnu, fizičku i političku dobrobit, ali kršćanski je službenik božanski usmjeren da „propovijeda Riječ”; a Riječ zanemaruje svjetovnu znanost, politiku, reforme itd. i bavi se posebno doktrinama. Ja, dakle, samo slijedim primjer Krista i njegovih apostola, a razlog zašto se to čini neobičnim jest taj što većina svećenika uvelike zanemaruje Pismenu zapovijed i apostolske uzore. Kada se povremeno i dotaknu doktrine, oni, nažalost, prečesto „naučavaju kao nauke zapovijedi ljudske”, iz vjerovanja posljednjih pet stoljeća, a ne iz nadahnutih riječi Gospodina i njegovih apostola.

Ovdje bi bilo dobro ukratko primijetiti vrijednost doktrina – vrijednost onih učenja koja razlikuju prave kršćane od ostatka čovječanstva. Zanemarivanje biblijskih doktrina i njihova zamjena ljudskim doktrinama tijekom „mračnog vijeka” doveli su svijet do točke gdje su sve doktrine nepoželjne i odbojne, jer su te lažne doktrine iz „mračnog vijeka” nerazumne i odbojne rastućoj inteligenciji svijeta. Međutim, umjesto da zanemaruje doktrinu, Božji narod treba tražiti i pronaći ispravno tumačenje Biblije, koje je svugdje razumno, logično i u skladu sa samim sobom i s posvećenim zdravim razumom. To je, dakle, moje opravdanje za tako često raspravljanje o „doktrinama Krista”, proroka i apostola.

Krist kao Otkupnina za Sve

Naš tekst izjavljuje veliku činjenicu koju kršćani općenito zanemaruju, ako je i ne poriču – činjenicu da je smrt našeg Gospodina Isusa bila „otkupna cijena” čiji opseg pokriva i uključuje cijelu Adamovu obitelj. Činjenica da Pismo govori o posebno Izabranoj klasi koja se prikuplja iz svijeta tijekom ovog Evanđeoskog doba i kojoj je obećano sunasljedstvo s Kristom u njegovom nadolazećem Tisućljetnom Kraljevstvu – također i činjenica da je velika masa čovječanstva u sadašnje vrijeme i tijekom proteklih šest tisuća godina bila „bez Boga i bez nade u svijetu”, jer nisu imali spoznaju o „jedinom imenu danom pod nebom i među ljudima po kojem se moramo spasiti” – te su činjenice mnoge dovele do pogrešnog zaključka da smrt našeg Gospodina nije bila i nikada neće biti „otkupna cijena” ili „protuvrijednost” za poništenje grijeha čovječanstva općenito. Njihovo razmišljanje, doista, ima određene logičke značajke; jer ako svijet općenito nije primio i ako u budućnosti nikada neće primiti blagoslov iz Gospodinove ruke, čini se da logičan zaključak mora biti da pravda nije primila i nikada neće primiti punu otkupnu cijenu za Prvobitni Grijeh. U prividnom skladu sa ovom pogrešnom mišlju je činjenica da je samo relativno malom dijelu čovječanstva GOSPODIN posebno iskazao naklonost otvaranjem očiju njihovog razumijevanja i povlasticom da se, kroz vjeru, vrate u sklad sa svojim Stvoriteljem.

Čini se da ovaj pogled podupiru i biblijske izjave o sadašnjem „uskom putu” i „tjesnim vratima” koja „malo tko” može pronaći, kao i mnoge reference na Izabrane kao samo „Malo Stado”. Gradeći na ovom pogrešnom zaključku, naši preci iz „mračnog vijeka” i nakon njega nastavili su davati različita objašnjenja o vječnim mukama svijeta čovječanstva – Neizabranih – onih kojima Svemogućí nije iskazao naklonost spoznajom jedinog imena

danog pod nebom i među ljudima po kojem se moramo spasiti. Ove lažne doktrine, izgrađene na „predajama starih“, imale su mučan učinak na inteligentne umove: one stoga proturječe biblijskoj izjavi da je Bog pravedan, pun ljubavi, mudar i svemoguć. Ono što nam je potrebno da ispravimo tu mučninu, da osvježimo srca, da ponovno nadahnemo ljubav i revnost za GOSPODINA i Njegovu Riječ, jest da jasno vidimo koje su istinske doktrine Pisma u vezi s tim pitanjima.

„Okusio Smrt za Svakoga”

Pismo izjavljuje da je naš Gospodin Isus „milošću Božjom okusio smrt za svakoga”. Ono uvjerljivo pokazuje da je njegova smrt „pomirnica za grijehе naše (grijehе Crkve); i ne samo naše, nego i za grijehе svega svijeta” (1. Ivanova 2:2). Ali da bismo cijenili ove izjave, da bismo vidjeli kako mogu biti i jesu istinite, potrebno je znati da Pismo nigdje ne izjavljuje da je sadašnje Evandeosko doba jedino razdoblje božanske naklonosti, jedino razdoblje za oprostjenje grijehа, jedino razdoblje pomirenja s Bogom, jedino razdoblje prilike da nas Bog pouči i da dobijemo njegov blagoslov i naklonost, izgubljene kroz prvobitni grijeh u Edenu. Čim shvatimo ovu veliku činjenicu, naše oči počinju se otvarati i za druge činjenice:

(1) Da je prije ovog Evandeoskog doba, tijekom Židovskog doba i ranije, cijeli svijet, osim tog jednog malog naroda, bio otuđen, stran i tuđ Bogu i Njegovim obećanjima, „bez Boga i bez nade u svijetu” (Efežanima 2:12); (2) da Pismo jasno ukazuje na „svijet koji dolazi”, buduću epohu u poslovima ovog svijeta, pod novim i boljim uvjetima nego što sada prevladavaju; (3) da se ta buduća epoha naziva „Dan Kristov”, „Dan Gospodnji”. To je, doista, Tisućljetni Dan, tisuću godina Kristove vladavine s ciljem blagoslivljanja i uzdizanja svijeta čovječanstva, za čije je grijehе njegova smrt bila otkupna cijena i koji će biti iscijeljeni njegovim ranama. (4) Nalazimo da je svaki poziv i nalog Evandeoskog doba s ciljem odabira „Izabrane klase”, koja će biti sunasljednici s Kristom tijekom tog Tisućljetnog doba, kako bi s njim sudjelovali u velikom djelu općeg ljudskog uzdizanja.

Na ovom mjestu mnogi dobri ljudi, koji rade pod određenim stupnjem sljepoće od „dima mračnog vijeka”, osjećaju sklonost prigovoriti i inzistirati da ne može biti buduće kušnje. Ako ih pitamo zašto, odgovaraju da cjelokupno biblijsko učenje proturječi misli o budućoj nadi iza groba. Mi odgovaramo da je to pogreška – da je upravo suprotno istina, kao što ćemo pokazati. Tražimo od njih ijedan biblijski redak na njihovoj strani teme. Na

njihovo zaprepaštenje, ne nalaze nijedan, već kao posljednje utočište citiraju riječi iz Propovjednika: „Gdje stablo padne, ondje i ostaje” (Prop. 11:3). Vrlo tanak tekst, doista, da bi se postavio kao prepreka protiv cjelokupnog glasa Pisma, protiv svih zahtjeva razuma i logike. Ovaj je redak u potpunom skladu s onim što tvrdimo, naime, da je stablo kada padne beživotno i nemoćno, i ne može se samo podići, tako je i čovjek u smrti – pod osudom i plaćom Prvobitnog Grijeha. Biblijski argument je da je cijela Adamova rasa bila tako mrtva – bez života, bez moći da se podigne iz svog palog stanja, bez ikakvog prava na vječni život ili božansku naklonost u bilo kojem smislu; ali, kao što naš tekst izjavljuje, naš Gospodin Isus „dade sebe kao otkup za sve” – za Adama, prijestupnika, posebno, i za svu njegovu rasu koja je dijelila njegovu kaznu. A svi otkupljeni su isti oni koji će imati blagoslovljenu priliku za oslobođenje od ropstva grijeha i smrti.

Upravo zato što je čovjek bio u ovom bespomoćnom stanju, mrtav, nemoćan da se oživi, Bog mu je pritekao u pomoć kroz Krista i učinio da se velika otkupna žrtva prinese prije gotovo devetnaest stoljeća. Naš tekst nas uvjerava da je ta otkupna žrtva, završena na Kalvariji, bila u ime cijelog čovječanstva i da će posljedično donijeti blagoslov cijelom čovječanstvu.

Spasenje kroz Uskrsnuće

Ne tvrdimo da su svi koji su umrli otišli u nebo; upravo suprotno. Držimo se čvrsto knjige, Biblije, u njezinoj izjavi da „mrtvi ne znaju ništa” i da je uskrsnuće nužno za bilo kakav budući život. Slažemo se s Pismom da će se na kraju ovog doba dogoditi Prvo Uskrsnuće – uskrsnuće „blaženih i svetih” – onih koji su ugodili Bogu i svojom vjerom i poslušnošću. Oni će, kako Pismo izjavljuje, biti „kraljevi i svećenici Bogu i kraljevat će na zemlji”. Svrha njihove vladavine bit će donošenje blagoslova znanja i prilike „svakom stvorenju”. Ovi sudionici u Prvom Uskrsnuću su „Sjeme Abrahamovo”, naš Gospodin Isus, Glava, i njegova Crkva, udovi njegova Tijela. Tako apostol izjavljuje: „Ako ste Kristovi, onda ste Abrahamovo potomstvo, baštinci po obećanju.” – Galaćanima 3:29.

Obećanje kojeg su Krist i Crkva baštinci jest da će oni biti Božje oruđe za blagoslov, pouku i uzdizanje svih voljnih iz svijeta čovječanstva. Biti baštinci ovog obećanja danog Abrahamu, da će se u njegovom Sjemenu blagosloviti sve obitelji na zemlji, bila bi besmislena farsa i šala od strane Svemogućeg da nije kupio ili otkupio sve ljude i osigurao vrijeme i sredstva kojima bi Njegov blagoslov pripao svijetu. Tako uvidamo da je On uredio vrijeme za davanje svijetu kušnje za život – kušnje u pogledu njihove volje

da napuste putove grijeha i smrti i da hodaju putovima pravednosti pod prosvjetljenjem Istine, za koju smo uvjereni da će zasjati kao sunce, a čije će zrake iscijeliti čovječanstvo (Malahija 4:2). Sredstva za blagoslov vidimo osigurana u Kristu i njegovoj Nevjesti, „Izabranoj” Crkvi ovog Evandeoskog doba; ali jamstvo cjeline je utvrđeno izvan svake sumnje u činjenici da je „Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga”, ili, kako naš tekst izjavljuje, postao Posrednik između Boga i čovjeka davši sebe kao otkup za sve.

Točka koju ovdje želim naglasiti jest da davanje ove otkupne cijene i njezino prihvaćanje od strane Pravde podrazumijeva božansku namjeru za blagoslov cijelog čovječanstva, u potpunom skladu sa različitim svjedočanstvima cijelog Pisma. Zašto bi se otkupnina dala za sve ako Bog nije namjeravao da svi od nje imaju koristi, ili barem da imaju priliku imati koristi od nje, što bi bilo praktički ista stvar? Smatramo da je neosporno da su davanje otkupnine za sve i njezino božansko prihvaćanje, u skladu s božanskim obećanjem, sigurno jamstvo da na kraju blagoslov mora doći svakom članu Adamove rase kao rezultat.

Činjenica da ova spoznaja još nije stigla do cijelog čovječanstva u prošlosti i ne stiže do cijelog čovječanstva danas, već, naprotiv, samo do male manjine, i činjenica da su spoznaja Božje naklonosti i njezino inteligentno prihvaćanje na temelju vjere te razumna poslušnost u skladu s tom vjerom zahtjevi božanske Riječi, ne zahtijevaju dokaz. Dokaz bi se mogao dati na gotovo svakoj stranici Pisma da su vjera i nastojanje na poslušnosti u skladu s tom vjerom nužni za spasenje, ali zadovoljit ćemo se spominjanjem nekoliko citata. Apostol Pavao kaže: „Vjera dolazi od slušanja, a slušanje od Riječi Božje.” „Kako će vjerovati u onoga za koga nisu čuli?” (Rimljanima 10:14-17). „Bez vjere je nemoguće ugoditi Bogu” (Hebrejima 11:6). „Svi koji su u grobovima čut će glas Sina Božjega”, i „spoznaja GOSPODNJA ispunit će svu zemlju kao što vode prekrivaju dubine mora” (Ivan 5:28; Izaija 11:9). „Sve slijepe oči će se otvoriti i gluhe uši će se otčepiti” (Izaija 35:5). „Neće više učiti svaki svoga susjeda i svaki svoga brata, govoreći: 'Upoznajte GOSPODINA': jer svi će me poznavati, od najmanjeg do najvećeg, govori GOSPODIN” (Jeremija 31:34).

„Svjedočanstvo u Svoje Vrijeme”

Naš tekst je u potpunom skladu sa svim ovim izjavama o važnosti znanja, izjavljujući činjenicu da će se to što je naš Gospodin Isus dao sebe kao otkupninu za sve svjedočiti u „svoje vrijeme”. Sadašnje vrijeme je

pravo vrijeme da Crkva, dom vjere, čuje glas Sina Božjega; i oni koji sada čuju, žive, prelaze iz smrti u život – u novost života, u rađanje u novost naravi. Malo-pomalo, kada sadašnja klasa „pozvanih”, „Izabranih”, bude proslavljena sa svojim Gospodinom, sav ostatak čovječanstva će čuti: „Svi koji su u grobovima čut će njegov glas” i izići će upravo s tim ciljem – da čuju, razumiju, cijene i da im se pomogne da poslušaju glas onoga koji govori s neba – velikog Otkupitelja, koji će u onaj dan biti Kralj nad svom zemljom, svezat će Sotonu i srušiti svaki suprotstavljeni utjecaj, s namjerom da svi dođu do potpunog cij njenjenja Boga i Njegovih pravednih zakona i do potpune poslušnosti njima.

To je izjava apostola Petra u Djelima 3:22, 23: On nam ukazuje na činjenicu da je Mojsije bio tip Krista – Isusa Glave i Crkve njegova Tijela – i ovog antitipskog „Svećenika” Bog podiže iz redova svoje braće – podiže ga u slavu, čast i besmrtnost božanske naravi, te u moć i vlast Kraljevstva – s namjerom da, kao Sjeme Abrahamovo, ovaj veliki Mesija blagoslovi sve obitelji na zemlji znanjem i svakom prilikom za povratak u svu božansku naklonost i blagoslov koji su izgubljeni u Edenu. A što s onima koji će odbiti čuti tog velikog Proroka, Svećenika i Kralja tijekom Tisućljetnog doba? Apostol odgovara: „I dogodit će se da će duša koja ne poslušatog Proroka biti potpuno uništena iz naroda” – odsječena u Drugoj Smrti, iz koje neće biti nade za oporavak, niti uskrsnuća.

„Vremena Obnove”

U potpunom skladu sa svim ovim gledištem je izjava apostola Petra o blagoslovima koji će doći čovječanstvu tijekom Tisućljetnog doba, nakon drugog dolaska našeg Gospodina i proslavljenja njegove Crkve u sunasljedstvo s njim. Apostol to razdoblje naziva „vremenima okrepe od lica Gospodnjega, kad pošalje Isusa Krista”, pri njegovom drugom dolasku. Apostol izjavljuje da ga u međuvremenu nebesa moraju primiti, moraju ga zadržati, „sve do vremena obnove svega o čemu Bog govoraše od davnine na usta svih svetih proroka svojih”. Drugim riječima, on nas uvjerava da će ova vremena obnove ili godine uzdizanja čovječanstva uslijediti kao rezultat drugog dolaska Gospodnjeg i uspostave njegova Kraljevstva u slavi i moći (Djela 3:19-21).

Da ova vremena obnove označavaju godine obnove, ne trebam navoditi; niti trebam isticati da se ovdje misli na tisuću godina Kristove vladavine. Riječ „obnova” (restitucija) jest, ili bi trebala biti, svima poznata, no podsjećam vas da ona označava vraćanje nečega u izvorno ili prvobitno

stanje. Apostol govori o čovječanstvu, pa je stoga sugestija da će djelo Krista i njegove Crkve u slavi tijekom Tisućljeća biti obnova čovječanstva u stanje, povlastice, blagoslove i naklonosti koje su uživali prije nego što je grijeh ušao u svijet – prije nego što je „prokletstvo” prešlo na sve zbog neposlušnosti jednog čovjeka (Rimljanima 5:12). Evolucionisti bi imali malo suosjećanja s apostolovom izjavom ovdje, jer, prema njihovoj pogrešnoj teoriji, „obnova” u izvorno stanje bila bi posljednja stvar koju bi čovječanstvo željelo ili se nadalo, ili koju bi Bog obećao kao blagoslov. Ali mi se u ovom pitanju ne savjetujemo s evolucionistima – mi uzimamo Riječ Božju, koja živi i ostaje zauvijek. U skladu s njegovim obećanjem, trebamo stoga očekivati da, kao što je svijet čovječanstva bio u palom i padajućem stanju, s usponima i padovima, posebno padovima, šest tisuća godina, i da će, kada dođe Gospodinovo vrijeme i započnu „vremena obnove”, sadašnja silazna ili pala stanja ustupiti mjesto uzlaznim stanjima, vremenima obnove – za opće uzdizanje cijelog čovječanstva.

Jer „Krist je Umro za Naše Grijehe”

Upravo smo vidjeli da je velika otkupna žrtva, završena na Kalvariji, temelj na kojem Bog može biti pravedan, a ipak opravdati one koji vjeruju u Isusa (Rimljanima 3:26) i osloboditi ih od smrtne kazne, koja je pravedno bila na njima kao nesavršenom potomstvu palog Adama, nedostojnom vječnog života pod božanskim uvjetima. Što više gledamo u ovo pitanje, to logičniji, razumniji i zadovoljavajući vidimo da je božanski plan. Prvi čovjek, savršen, slika Božja, sagriješio je s promišljanjem i primio kao kaznu smrtnu osudu; nakon čekanja više od četiri tisuće godina, Bog je poslao Otkupitelja u osobi Svoga Sina. Budući da čovjek nije bio duhovno biće, već ljudsko biće, stoga, apostol izjavljuje, Krist se nije uhvatio andeoske naravi, već se ponizio i sišao na još nižu razinu čovječanstva i postao „čovjek Krist Isus” – „svet, bezazlen, neokaljan, odijeljen od grešnika”. Tada, kao „čovjek Krist Isus”, „dade sebe kao otkup za sve”, kako naš tekst izjavljuje, „da se posvjedoči u svoje vrijeme”. Svjedočanstvo je već u svijetu devetnaest stoljeća i odabralo je upravo onu klasu koju je Bog predvidio i prorekao – Malo Stado sljedbenika njegovim stopama, koji će biti sunasljednici sa svojim Otkupiteljem i Gospodinom. Sljedeće po redu doći će svjedočanstvo ostatku čovječanstva – prvo onima koji još nisu otišli u grob, a drugo, onima koji su već otišli u grob, koji će biti probuđeni upravo s ciljem primanja ovog svjedočanstva i testiranja njime. U skladu s tim, apostol izjavljuje da je Crkva „neka vrsta prvina

Bogu od njegovih stvorenja”. Prvine podrazumijevaju kasniji urod (Jakovljeva 1:18).

Ovdje primjećujemo razliku između blagoslova koji je Bog namijenio Izabranoj Crkvi koju odabire tijekom ovog Evandeoskog doba i blagoslova koji namjerava za poslušne iz svijeta čovječanstva općenito. Blagoslov Crkve nije „obnova”, i u skladu s tim ne vidimo dokaze obnove nigdje oko nas. Djelo obnove čeka vrijeme obnove, koje započinje uspostavom Kraljevstva.

Vjernici sadašnjeg vremena, doista, imaju vjeru koja je ekvivalentna obnovi, jer im se računa da su im grijesi pokriveni haljinom Kristove pravednosti, da su prešli iz smrtne kazne u Adamu u udio života u Kristu, da su ponovno primili zajedništvo s Bogom, izgubljeno u Adamu kroz njegovu neposlušnost u Edenu. Sve ovo u nekom smislu služi kao ekvivalent obnovi koja će doći svijetu u „svoje vrijeme”. Ali svijet neće dobiti te stvari vjerom, već će ih dobiti stvarno, postupno ih postižući sve više tijekom tisuću godina, sve dok na kraju svi koji su cijenili Božje naklonosti i poslušali glas velikog Proroka, Svećenika i Kralja, ne budu stvarno savršeni – savršeni kao što je bio Adam u svakom talentu, kvaliteti, moći i sposobnosti, i s povećanom sposobnošću kroz povećano znanje.

Nebeska Nagrada Samo za Izabrane

Ne tako i Crkva ovog Evandeoskog doba. Ona ne dobiva nijedan od ovih blagoslova obnove stvarno. Ona ih ima samo vjerom, i to s posebnom svrhom – da ih žrtvuje – da joj dopusti da prinese svoje tijelo kao živu žrtvu, svetu, ugodnu Bogu, svoju razumnu službu – svoje sudjelovanje u Kristovim patnjama kako bi bila smatrana dostojnom sudjelovati u njegovim slavama nebeske naravi i njegovom Tisućljetnom djelu. Evandeoski poziv Crkvi je da položi svoj život, da zamijeni ove zemaljske povlastice i blagoslove kupljene dragocjenom krvlju Kristovom za nebeske povlastice koje joj se nude kao nagrada za poslušnost – „Onome tko pobijedi dat ću da sjedi sa mnom na mome prijestolju, kao što i ja pobijedih i sjedoh s Ocem svojim na njegovu prijestolju”. Slava, čast i besmrtnost, božanska narav – bit će velika „promjena” iz sadašnjih zemaljskih uvjeta u nebeske uvjete, daleko iznad svega što prirodni čovjek može cijiniti, i što čak i sveci vide kao kroz mutno staklo. Ova velika promjena koja će doći Gospodinovoj vjernoj Zaručnici kroz njezino sudjelovanje u „njegovom uskrsnuću”, „Prvom Uskrsnuću”, uskrsnuću u duhovno savršenstvo, velika je nada i ambicija postavljena pred nas, draga braćo i sestre. Zbog toga smo

potaknuti da odbacimo svaki teret i svaki grijeh koji nas lako zavodi i da trčimo sa strpljenjem – žrtvujući zemaljske stvari i blaga kako bismo imali ovo bolje blago, ovaj biser velike vrijednosti, ovo sudjelovanje u Kraljevstvu s našim dragim Otkupiteljem.

Svi Sveti Proroci su Ovo Prorekli

Apostol izjavljuje da su ova „vremena obnove” koja dolaze spomenuta „na usta svih svetih proroka od početka svijeta”. Željeli bismo detaljno obraditi ovu temu i istražiti svjedočanstvo svih proroka kako bismo spoznali točnost apostolove izjave, a to možemo učiniti nekom drugom prilikom. Za sada neka nam bude dovoljna apostolova riječ, podsjećajući se samo na različite izjave i obećanja Zakona i Proroka, koji ukazuju na ove slavne dobre stvari za svijet čovječanstva – koje su odgođene samo do završetka „Izabrane” Crkve. Proroci govore o obnovi Izraela u božansku naklonost, o tome kako će se njihove slijepe oči otvoriti, da će u svakoj istini vidjeti da je onaj koga su proboli doista bio Mesija koji je dao svoj život za njihovu otkupninu. Apostol jasno ističe u Rimljanima, devetom, desetom i jedanaestom poglavlju, da nije samo otpad Izraela bio prorečen u prorocima, već i njihovo ponovno okupljanje – njihova obnova u božansku naklonost; ali to će, kako nam ističe, biti nakon završetka Evangeoske Crkve – Duhovnog Izraela. Opet izjavljuje da će „oni postići milosrđe kroz vaše milosrđe”. Proslavljena Crkva, s Kristom na čelu kao velikim Kraljem, dijelit će Božje milosrđe prvo Židovu, a zatim i „svim obiteljima na zemlji”.

Držimo se čvrsto, draga braćo i sestre, doktrine Krista kako je iznesena u njegovim vlastitim učenjima – da je „došao tražiti i spasiti ono što je izgubljeno” (Luka 19:10); da je promatrao čovječanstvo kao blago u polju i kupio cijelo polje kako bi mogao razviti blago. Primijetimo da je isto Evandjelje izneseno i u svim izjavama apostola i „svih svetih proroka od početka svijeta”. Dok bi nas doktrina ljudi bila sklona odvesti od Boga – da mislimo o Svemogućem kao nepravednom i okrutnom, bezdušnom, bez ljubavi i nemoćnom – doktrine Pisma otvaraju slijepe oči i daju nam da vidimo Kralja u Njegovoj ljepoti – slavnu veličanstvenost Boga Ljubavi, Boga Mudrosti, Boga Pravde, Boga Moći. Daju nam da vidimo, kako je izjavio Prorok, da „kao što su nebesa viša od zemlje, tako su i Božji putovi viši od ljudskih putova, i Božji planovi viši od ljudskih planova”. S ovog stajališta veće prosvijetljenosti u pogledu Božanskog karaktera, imat ćemo veću želju da služimo i ugadamo Mu, smatrajući velikom povlasticom položiti i same svoje živote u Njegovoj službi, smatrajući sve stvari

gubitkom i smećem radi izvrsnosti spoznaje Isusa Krista, našega Gospodina – da bismo ga intimno upoznali i bili pronađeni u njemu, kao njegovi udovi, i postali dionici njegova uskrsnuća – Prvog Uskrsnuća u promjenu naravi, u slavu, čast i besmrtnost (Filipljanima 3:8-11).

„Nijedno Drugo Ime Nije Dano”

Cijenimo nježno suosjećanje koje vodi nadi da su dragi prijatelji i rođaci te pogani, koji su umrli izvan Krista, „sigurni u Isusovim rukama”. Istina, sigurni su u skrbi onoga koji je umro za sve. On neće mučiti nijednog od svojih neprijatelja čak ni u vječnosti, kao što smo se nekada bojali, ali sada nalazimo da je to nebiblijski. Ali vidimo da, dok Pismo uči da će najgore što se može dogoditi bilo kojem od njegovih neprijatelja biti „vječno uništenje” bez nade za budući život, postoji velika nada koja se uči za neuke – da će svi takvi biti spašeni od svoje neukosti i „dovedeni do točne spoznaje istine da bi se spasili” – u Božje „svoje vrijeme” (1. Timoteju 2:4-6). Prepoznamo istinu Učiteljevih riječi i izgradimo ispravnu vjeru u skladu s njegovom izjavom: „Tko ima Sina, ima život; tko nema Sina, neće vidjeti života” – vječnog (Ivan 3:36). Božje spasenje je po znanju, a ne po neznanju – „kroz vjeru u dragocjenu krv”, a ne u neznanju o njoj – kroz uskrsnuće i Tisućljetno Kraljevstvo u kojem smo pozvani sudjelovati s našim Otkupiteljem kao njegova Zaručnica i sunasljednici kako bismo postigli uzdizanje svih koji će se tada pokazati voljnim i poslušnim.

„Kako Čitaš?“

– LUKA 10:26 –

„Jedno je, prijatelju, Bibliju pročitati svu,
A drugo je čitati, učiti i činiti po njoj;
Jedno je čitati je s užitkom i slasti,
A posve drugo čitati je s ispravnosti.

„Neki je čitaju s namjerom da nauče čitati,
Ali na temu malo pažnje znaju dati;
Neki je čitaju kao dužnost jednom tjedno,
Ali pouku iz Biblije ne traže svejedno.

„Neki čitaju da bi stekli ugled i čast,
Pokazujući drugima kako mogu imati rasprave strast;
Dok drugi čitaju jer i susjedi to čine,
Da vide koliko će im trebati da je pročitaju do kraja, do tišine.

„Neki čitaju blagoslovljenu Knjigu, ne znaju zašto;
Nekako im se nađe na putu, eto baš to;
Dok je drugi čitaju s neobičnom pažnjom i marom,
Ali sve da bi u njoj pronašli neku proturječnost, sa žarom.

„Jedan čita s očevim naočalama na glavi,
I vidi stvar baš onako kako je i otac vidio u javi;
Drugi čita kroz Campbella ili Scotta,
I misli da znači točno ono što su oni mislili, bez ikakvog plota.

„Neki čitaju da dokažu unaprijed usvojeno vjerovanje,
Tako malo razumiju ono što čitaju, bez pravog shvaćanja;
I svaki odlomak u Knjizi oni savijaju,
Da bi ga prilagodili tom svevažnom cilju, dok se ne umaraju.

„Neki ljudi čitaju, kako sam često mislio,
Da bi poučavali Knjigu,
umjesto da bi od nje bili poučeni,
što je promašeno.”

STUDIJE SVETOG PISMA 'MILENIJSKA ZORA'

OVE SE STUDIJE PREPORUČUJU ISTRAŽIVAČIMA KAO
ISTINSKI 'BIBLIJSKI KLJUČEVI'.

SVEZAK I., Božanski plan vjekova, daje pregled božanskog plana objavljenog u Bibliji, koji se odnosi na otkupljenje i obnovu čovječanstva.

SVEZAK II., Vrijeme je blizu, obrađuje način i vrijeme drugog Gospodinovog dolaska, razmatrajući biblijsko svjedočanstvo o toj temi.

SVEZAK III., Dođi Kraljevstvo Tvoje, razmatra proročanstva koja označavaju događaje povezane s 'Vremenom svršetka', proslavljenjem Crkve i uspostavom Tisućljetnog Kraljevstva; također sadrži poglavlje o Velikoj piramidi, pokazujući njezinu potvrdu datuma i drugih učenja iz Biblije.

SVEZAK IV., Dan Osvete, pokazuje da je raspad sadašnjeg poretka stvari u tijeku i da su svi ponuđeni univerzalni lijekovi bezvrijedni u odvratanju prorečenog kraja. U ovim događajima prepoznaje ispunjenje proročanstva, posebno ističući veliko proročanstvo našeg Gospodina iz Mateja 24 i Zaharije 14:1-9.

SVEZAK V., Pomirenje između Boga i čovjeka, obrađuje svevažnu temu – središte oko kojeg se okreću sve značajke božanske milosti. Njegova tema zaslužuje najpažljivije i najmolitvenije razmatranje od strane svih istinskih kršćana.

SVEZAK VI., Nova stvorenja, bavi se tjeđnom stvaranja, Postankom 1 i 2, te Crkvom, Božjim 'Novim stvorenjima'. Ispituje sastav, organizaciju, obrede, ceremonije, obveze i nade koje se odnose na one koji su pozvani i prihvaćeni kao udovi tijela pod Glavom.

IZDAVAČI: UDRUŽENI ISTRAŽIVAČI BIBLIJE

Kneza Branimira 18
44010 Sisak / 098-199-4362

www.istrzivaciBiblijeuHrvatskoj.com